

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.827 van 2 december 1999
in de zaak A. 84.816/VII-18.645.**

In zake : de n.v. SLACHTHUIS APPELS WESTERLO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN PASSEL,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. BALLON,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 39.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. SLACHTHUIS APPELS WESTERLO op 18 juni 1999 heeft
ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoer-
legging van "het besluit van 21 april 1999 van de
Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling
(AMV/00003596/1003) houdende een uitspraak over het
beroep aangetekend tegen de beslissing
nr. 2/MV/MLAV1/98-135/RTH/BD van 24 september 1998 van
de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van
Antwerpen houdende gedeeltelijk verlenen van de vergun-
ning aan de NV SLACHTHUIS APPELS WESTERLO, gevestigd te
Olensesteenweg 125 te 2260 Westerlo, om een inrichting,
gelegen te Westerlo, Olenseweg 125, verder te
exploiteren en te veranderen";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 november 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. VAN PASSEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat M. BALLON, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met het bestreden besluit de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 24 september 1998 wordt bevestigd waarbij onder meer de vergunning werd verleend voor de exploitatie van een slachthuis met beperking van de slachtcapaciteit tot maximum 12.000 runderen per jaar, waarbij wordt geweigerd om extern slachtafval, inbegrepen het slachtafval van het bedrijf van de verzoekende partij te Mol, aan te voeren en waarbij als bijzondere vergunningsvoorwaarde wordt opgelegd : "Er mogen geen rustversturende activiteiten plaatsvinden

tussen 19 uur en 7 uur, o.a. is tussen deze uren het aanvoeren, het laden en het lossen verboden";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aan de hand van cijfermateriaal aantoont dat zij vóór 1998 en in 1998 grote investeringen heeft gedaan en dat haar liquiditeitssituatie niet goed is; dat zij doet gelden dat met minder dan 16.000 dieren geslacht in 1998 er verlies werd gemaakt, dat een bedrijfsanalyse aangeeft dat met 17.500 runderen het mogelijk was een winst te genereren van 3,77 miljoen frank, terwijl een simulatie met slechts 12.000 dieren een verlies gaf van 5 miljoen frank, dat de vaste kosten blijven en een aantal werkingskosten niet evenredig dalen met het aantal slachtingen, dat het bedrijf met minder dan 17.000 slachtingen per jaar niet leefbaar is en dat het faillissement van haar voorganger daarvan het bewijs is, dat het slechts toestaan van een capaciteit van 12.000 stuks per jaar in feite overeenkomt met een volledige weigering van de vergunning voor het slachthuis en dat dit op zeer korte termijn voor de verzoekende partij een faillissement zou betekenen; dat zij ook nog een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vindt in de bijzondere vergunningsvoorwaarde dat het laden en het lossen pas vanaf 7 uur zou mogen gebeuren; dat zij betoogt dat door die voorwaarde het slachthuis zijn mogelijkheid verliest om in de markt te blijven en te

beantwoorden aan de eisen van de sector, dat, immers, haar afnemers zelf reeds rond 6 à 7 uur 's morgens aan hun klanten moeten leveren en dat zij zich elders zullen bevoorraden indien dat niet bij de verzoekende partij kan gebeuren;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop als volgt reageert :

"Verzoekster voldoet evenmin aan de tweede schorsingsvoorwaarde, met name kan zij niet aantonen welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haar hoofde voorhanden is.

Verzoekster heeft het bedrijf na faillissement in 1996 overgenomen wetende dat vergunningstechnisch de onderneming niet in orde was.

De overname werd trouwens gemeld aan de Bestendige Deputatie van de Provincieraad meer dan twee jaren later, meer bepaald op 27 maart 1998.

Op zich was verzoekster ervan op de hoogte dat zij een onderneming overnam die blijkbaar op zich niet rendabel was en zou zijn in de toekomst wanneer de uitbreiding van de vergunde capaciteit door de vergunningverlenende overheid niet zou toegestaan worden.

Verzoekster heeft dus duidelijk zelf risico's genomen om het bedrijf over te nemen en was derhalve op de hoogte dat wanneer de uitbreiding niet zou toegestaan worden zij in financiële moeilijkheden zou terecht komen.

In de bestreden beslissing heeft de Vlaamse Minister van Leefmilieu ook gesteld dat economische overwegingen buiten de beoordeling van de milieuvergunning valt.

Wanneer thans zoals de Vlaamse Minister van Leefmilieu heeft geoordeeld, de uitbreiding van de capaciteit wordt geweigerd en de vergunning wordt toegekend mits bepaalde voorwaarden waaronder de bijzondere voorwaarde van verbod tot het uitvoeren van activiteiten tussen 19 uur en 7 uur 's morgens, dan kunnen de mogelijke financiële gevolgen hieraan verbonden voor verzoekster en die deze laatste bij de overname van de onderneming had dienen in ogenschouw te nemen, niet ten laste gelegd worden van de vergunningverlenende overheid en thans als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd worden.

Aan de tweede schorsingsvoorwaarde is derhalve niet voldaan";

2.3.1. Overwegende, wat het beweerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft voortvloeiend uit de beperking van de slachtcapaciteit tot 12.000 runderen per jaar, dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij in het voorjaar 1996 na faillissement van de b.v.b.a. HEYLEN het slachthuis, geëxploiteerd door de b.v.b.a. SLACHTHUIS WESTERLO VEE EN VLEESGROOT-HANDEL HEYLEN, heeft overgenomen en dat de basisvergunning voor de exploitatie van het slachthuis reeds sedert 1979 was vervallen, zodat op datum van de overname de in rechte vergunde slachtcapaciteit nihil was; dat de verzoekende partij vooraleer de inrichting over te nemen zich terdege had moeten laten voorlichten over de exacte vergunningstoestand; dat daarenboven vooraleer over de nodige vergunning te beschikken, en zelfs vooraleer deze werd aangevraagd, zij grote investeringen heeft gedaan; dat zij aldus risico's heeft genomen waarvan zij zelf de gevolgen dient te dragen; dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij, die pas na twee jaar melding van de overname heeft gedaan, de exploitatie van het slachthuis heeft voortgezet zonder over een vergunning te beschikken; dat de verzoekende partij zelf stelt dat zij in 1997 en in 1998 tot een capaciteit kwam van respectievelijk 17.000 en 18.000 slachtingen per jaar; dat de figuur van de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte of een reglement niet is ingesteld om verzoekende partijen toe te laten onwettige feitelijke toestanden te bestendigen in afwachting van een uitspraak ten gronde;

2.3.2. Overwegende dat, aangezien de verzoekende partij in haar uiteenzetting zelf stelt dat de vergunde exploitatie met 12.000 dieren "in feite overeen(komt) met een volledige weigering van de vergunning voor het slachthuis" en dit "op zeer korte termijn (...) voor verzoekster een faillissement zou betekenen", het beweerd nadeel voortvloeiend uit de bijzondere vergunningsvoorwaarde dat het laden en lossen niet mag plaatshebben tussen 19 uur en 7 uur op zich niet in aanmerking

kan worden genomen, daar uit haar uiteenzetting blijkt dat een schorsing van enkel die voorwaarde de verzoekende partij geen soelaas zal kunnen brengen; dat het overigens ten zeerste de vraag is of die voorwaarde wel kan worden afgesplitst van de overige bestanddelen van de vergunningsbeslissing;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twee december 1900 negenenegentig,
door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.